

Adrià Pujol s'endinsa en el Baix Empordà viscut, llegit i triturat en un llibre atípic

A la 'Guia sentimental de l'Empordanet', l'escriptor begurenc desafia el pes "monstruós" de Pla

Defensa un gènere en què barreja ficció i autobiografia

Adrià Pujol, ahir a Girona, ciutat a la qual opina que també li convindria renovar la seva imatge literària
Foto: SARA CABARROCAS.

N'hi ha que creuen que Adrià Pujol Cruells (Begur, 1974) escriu com escriu perquè resulta que és antropòleg. Fals. Escriu com escriu perquè és escriptor. La puntualització és important, de la mateixa categoria ontològica que permet distingir la veritat de la versemblança. Adrià Pujol, com a escriptor, es deu a la versemblança, cosa que no significa pas que menteixi, com s'afanya a aclarir, sinó que les coses que escriu li agrada que continguin una certa "amenitat", mentre que la veritat nua sovint és més envitricollada que una olla de grills. I afegeix encara: "Perquè un llibre sigui versemblant, hi ha d'haver el jo", aquesta figureta erràtica que d'un cap a l'altre del text relliga fils, s'asseu amb el

lector i li parla de l'avi Xicu mentre li ensenya Aigua Xelida.

Amb aquest encomiable esperit de servei ha afrontat un projecte –fill del seu anterior i més experimental Escafarlata d'Empordà (Sidillà)– que semblava inviable, quasi suïcida: publicar una Guia sentimental de l'Empordanet (Empúries) i, conxo, dir coses que encara no s'havien dit. Per exemple, que Platja d'Aro celebra "un carnaval horripilant", que la terrissa de la Bisbal s'escantella al rentaplats, que l'estanc "més ben presentat" de la zona és el de Palafrugell, que els indígenes es desplacen amb ciclomotor, que a Pals hi ha una central atòmica, i la més abracadabrant de totes, que "l'Empordanet no existeix". No hi ha pas afany de provocació, sinó un escrupolós sentit del deure que l'obliga a ser conseqüent amb l'encàrrec editorial: escriure una guia des de dins, com només pot fer-ho qui ha trepitjat el terreny, l'ha viscut, l'ha llegit i en certa manera l'ha perdut. En aquest passeig per l'Empordanet conegut, el secret i l'inexistent, troba temps per a excursos filològics, com ara quan reflexiona sobre el decantament entranyable dels adjectius acabats en -oide, i fins i tot per demanar perdó al pobre miserable a qui fa anys va cremar i estibar la moto al mar, però sobretot per endinsar-se en "la cara B" del paisatge.

Adrià Pujol, que viu des de fa més de vint anys a Barcelona, admet que s'ha permès "desbarrar" perquè sap que a ciutat no el reconeixerà ningú pel carrer: "La valentia depèn de la distància des d'on parles". Però el problema gros de debò no han estat les hipotètiques recriminacions dels nadius, sinó desafiar la imatge literària fixada per Josep Pla, "the Terminator", n'arriba a dir, "el monstre", darrere el qual a penes queda un rastre de terra cremada. N'hi ha que creuen també que Adrià Pujol ha superat l'envit perquè és fill del seu pare, Jordi Pujol i Cofan, que resulta que era el corrector lingüístic de Pla. És poc probable. Seria tant com creure, posa per cas, que "el fill del preparador físic de Messi acabarà sent un bon futbolista per osmosi, com en una transmissió per espores". Creu més aviat en un pacte contret amb el lector, que "confia que no el maltractaràs i li serviràs una escriptura decent". Pujol és, en aquest sentit, un tipus de fiar: revisa els textos "com un psicòpata" i és autor, com subratlla amb sarcasme, de Picadura de Barcelona, "el llibre més lloat del país dels últims cinc anys". L'escriptor, que opina que Girona també hauria de renovar el seu mite literari, presentarà demà la seva guia sentimental a la

Fundació Pla de Palafrugell, acompanyat de l'escriptor Miquel Martín (19.30 h).

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 03-06-2016 Pàgina 26

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/973296-adria-pujol-sendinsa-en-el-baix-emporda-viscut-llegit-i-triturat-en-un-libre-atipic.html>